

Phần 28

Chương 82

Đã vào đêm, gió biển thổi tới, đôi mắt nhìn tháp ánh sáng, nhưng không ai thường thức cảnh biển đêm yên tĩnh này, cảnh sát đuổi theo xe Thời Chung, chạy đến đầu con đập thì tất cả mọi người liền nhìn thấy xe thể thao màu hồng của Tướng Lệnh Thần.

Chiếc xe thể thao kia dừng trước cổng ngôi biệt thự, nổi bật, chứng minh Thẩm Thấm đoán không lầm.

Từ Kính muốn cùng Thời Chung chạy tới, Thời Chung lại chậm một bước, đột nhiên hỏi Từ Kính: “Anh cần bao nhiêu thời gian để biết được thông tin Tướng Minh Đức đang ở bệnh viện nào?”

Đều là người thông minh, Thời Chung không cần nhiều lời, Từ Kính đã hiểu ý tứ của Thời Chung, nói một câu: “Chia ra hành động.” Sau liền cùng Thời Chung mỗi người đi một ngã, Thời Chung mang theo Thẩm Thấm xuống xe, tập hợp với cảnh sát, cảnh sát cài đặt máy nghe lén ở phía dưới cổ áo Thẩm Thấm, theo yêu cầu của Tướng Lệnh Thần, một mình Thẩm Thấm đi vào biệt thự, những người còn lại hoặc ở chỗ con đập, hoặc ngồi chồm hổm bên ngoài ngôi biệt thự, chờ chỉ thị tiếp theo.

Bao gồm Thời Chung, tất cả mọi người đều cho rằng Tầm Tầm đang ở cùng Tướng Lệnh Thần, nhưng chỉ chốc lát sau khi Thẩm Thấm tiến vào biệt thự, liền truyền đến âm thanh của Thẩm Thấm: “Tầm Tầm đâu?”

Tướng Lệnh Thần ngồi một mình bên cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ bằng lụa trắng bị gió biển thổi, nhẹ nhàng tung bay, Thẩm Thấm nhớ Tướng Lệnh Thần từng nói với cô, mẹ đẻ anh ngồi ở đây đốt than tự sát, hôm nay Tướng Lệnh Thần cũng ngồi ở chỗ đó, khả năng muốn tự sát tuyệt đối không có, ngược lại giống như phải đem Thẩm Thấm trước mặt anh róc xương lóc thịt để hạ mỗi hận trong lòng, trong giọng nói đầy đôi chọi, gay gắt: “Không phải em từng nói em ghét Nhậm Tư Đồ, cũng ghét tất cả những gì xung quanh cô ta hay sao? Em đã trốn tôi nhiều ngày như vậy rồi, tôi thật không ngờ em sẽ vì một đứa bé mà xuất hiện.”

Lời này truyền vào tai Thời Chung không xót một chữ, vẻ mặt Thẩm Thấm nhất thời hoảng hốt, theo bản năng cúi đầu mắt liếc cổ áo của mình, Tướng Lệnh Thần lập tức liền nhìn đúng cơ hội, không có dấu hiệu nào đứng dậy, bỗng đứng tiến tới gần Thẩm Thấm, liền tháo máy nghe lén dưới cổ áo Thẩm Thấm ra.

Tướng Lệnh Thần nhìn cái máy nghe lén nho nhỏ, cười, lại bỗng đứng thu hồi nụ cười, bị phản bội cùng một người, một lần lại một lần, tư vị này rất không dễ chịu: “Tại sao lại đối với tôi như vậy?”

Thẩm Thẩm cắn răng không nói lời nào.

Tướng Lệnh Thần giận dữ đem máy nghe lén ném mạnh xuống đất, bỗng chốc níu lấy tóc Thẩm Thẩm: “Rõ ràng em đã từng nói yêu tôi!”

Thẩm Thẩm bị anh lôi tóc, cả khuôn mặt ngã ra phía sau, ngược lại cô rất bình tĩnh, giống như đang nghe chuyện cười, chợt cảm thấy hoang đường: “Tướng Lệnh Thần, cái gì là lời ngon tiếng ngọt anh chưa từng nghe qua sao? Tôi nói yêu anh... anh lại tin tưởng à?”

Tướng Lệnh Thần cắn răng nghiêng lợi nhìn cô, mà cô, nhìn thẳng ánh mắt của Tướng Lệnh Thần, ánh mắt lộ ra miệt thị.

Tướng Lệnh Thần luôn luôn không biết trời cao đất rộng nhưng cũng không khỏi run lên bần bật...

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn anh đã nghe qua nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, sao lời cô nói anh lại tin?

Cố tình tin.

Lừa mình dối người đi tin cô?

Tướng Lệnh Thần buông tóc cô ra, vì vậy Thẩm Thẩm lao đảo dưới chân, một giây kế tiếp lại bị Tướng Lệnh Thần ác độc bóp chặt hàm dưới.

“Tôi chỉ hỏi em một câu, là em chủ động tìm cảnh sát, nói mọi chuyện cho họ biết, hay là bọn họ tìm đến em, buộc em hợp tác.”

“Hai cái đó có khác nhau sao? Hiện tại anh đã tới tình trạng này rồi, còn thắc mắc tôi là chủ động hay bị động làm gì?”

Tướng Lệnh Thần phiến não cắt đứt lời cô đang nói: “Trả lời tôi!”

“Anh xác định anh muốn nghe lời nói thật?”

Cô cọt nhả, cũng không thay đổi ánh mắt miệt thị, làm Tướng Lệnh Thần trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đối mặt như thế nào.

“Được, vậy tôi nói cho anh biết, là tôi lén ghi âm cuộc nói chuyện giữa chú anh và Vi Vi, sau đó giao nó cho cảnh sát, tôi làm như vậy chỉ vì muốn Thời Chung thoát khỏi quan tòa, kết quả không bao lâu thì có tổ chuyên án liên lạc với tôi, hi vọng tôi có thể làm nhân chứng cho bọn họ. Tôi chỉ nghĩ tới muốn Tướng gia các người suy sụp hoàn toàn, sẽ không ai đi làm khó Thời Chung, nên đồng ý với bọn họ rồi. Huống chi còn có tiền thưởng cho nhân chứng cũng không ít.”

Âm thanh cuối cùng nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại hung hăng thọc vào tim Tướng Lệnh Thần một đao, hốc mắt hồng đến cơ hồ có thể rướm máu, âm thanh cũng chua ngoa lên: “Tiền thưởng cho nhân chứng? Tiền tôi cho em mua một cái túi còn nhiều hơn thế, nói cho cùng vẫn là vì con mẹ nó Thời Chung!”

Máy nghe lén Thảm Thảm trên cổ áo bị rớt xuống trong nháy mắt, quay lại cảnh tượng trên xe bên ngoài biệt thự, sau một tiếng “rét” chói tai, cảnh sát liền không thu được bất kỳ tin tức gì trong biệt thự truyền ra.

Mọi người không khỏi căng thẳng. Chẳng ai nghĩ tới Thảm Thảm tiến vào biệt thự không tới 5 phút, Tướng Lệnh Thần liền phát hiện máy nghe lén, Thời Chung luôn luôn trầm ổn cũng kiềm chế không được, vội vàng liên lạc Từ Kính: “Nhu thế nào rồi?”

Từ Kính cho rằng Thảm Thảm có thể giúp bọn họ tranh thủ nhiều thời gian hơn, để anh tìm được Tướng Lợi Đức, lấy an nguy Tướng Lợi Đức tới trao đổi an nguy Tầm Tầm, không sợ Tướng Lệnh Thần không thỏa hiệp, nhưng hôm nay như vậy, thời gian ngắn như vậy, dù Từ Kính không có chuyện gì không làm được, cũng trả lời không như ý muốn: “Bệnh viện công lắm thầy nhiều ma, Tướng Lợi Đức sẽ chọn bệnh viện tư nhân, tôi đã cho người liên lạc các đại bệnh viện tư nhân toàn thành phố, nhưng mà bây giờ vẫn chưa có tin tức.”

Mà cảnh biên bên ngoài biệt thự, cảnh sát cũng không thể ngồi chờ chết như vậy, cự ly cùng mất liên lạc với Thảm Thảm, đã qua 3 phút, người phụ trách không thể không sửa đổi phương án nói: “Còn chờ đợi như vậy không phải biện pháp, công phá.”

Mà cảnh sát mới vừa an bài xong, người phụ trách đang chuẩn bị ra lệnh một tiếng, toàn bộ cảnh lực mạnh mẽ đánh vào biệt thự bắt lại Tướng Lệnh Thần thì đột nhiên, một chiếc xe cải trang kèm theo tiếng động cơ nổ một tiếng, từ trong ga ra tầng ngầm biệt thự chạy nhanh ra ngoài.

Xe cải trang tốc độ xe cực nhanh, đảo mắt đã đột phá phòng tuyến của cảnh sát, rất nhanh liền quẹo vào con đập.

Bên trong xe, chính là Tướng Lệnh Thần, cùng với Thảm Thảm bị Tướng Lệnh Thần cứng rắn túm lên xe.

Còi cảnh sát thét gào, Thảm Thảm xuyên qua gương trợ mắt nhìn xe cảnh sát vốn là theo sát càng ngày bị bỏ rơi càng xa, trong nháy mắt tâm lạnh thành một mảnh.

Xe cảnh sát một mực bao vây chặn đánh, khắp nơi đều trừ hoạch chướng ngại vật trên đường cản anh.

Xe Tướng Lệnh Thần lại xảo trá tránh thoát tất cả chướng ngại vật trên đường, Thảm Thảm rốt cuộc không nhìn được nhào qua, giành tay lái trong tay Tướng Lệnh Thần.

Trong nháy mắt xe bị mất khống chế, tốc độ di chuyển cao, bánh xe kéo lê trên mặt đất vang lên tiếng va chạm chói tai đầy tính nguy hiểm, Tưởng Lệnh Thần tát lên mặt Thẩm Thấm một cái vang dội, một giây kế tiếp, Tưởng Lệnh Thần chột giữ chặt hai tay của cô: “Em còn như vậy nữa, ba người chúng ta đều phải chết ở trên đường!”

Đầu Thẩm Thấm ông ông, căn bản sẽ không nghe rõ Tưởng Lệnh Thần nói những gì, cho đến khi âm thanh truyền đến, cô mới loáng thoáng phân biệt được - từ khe nhỏ truyền đến âm thanh của một đứa bé, hình như là, tiếng khóc của đứa bé mà đứa bé này đang bị bịt miệng.

Thẩm Thấm không thể tin nhìn về phía Tưởng Lệnh Thần: “Anh... Anh đem cậu nhóc nhất trong cốp sau phải không?”

Tưởng Lệnh Thần trầm mặc.

Lúc đó, Thẩm Thấm âm thầm đưa tay vào túi quần của mình, bấm số điện thoại của Thời Chung.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Thấm cũng không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, điều duy nhất cô có thể làm, là cố hết khả năng của chính mình tranh thủ thêm một chút thời gian, để cảnh sát tìm được vị trí của bọn họ.

Lòng bàn tay Thẩm Thấm cầm điện thoại di động đã sớm ướt mồ hôi, trong khoảng thời gian ngắn, cô liếc đồng hồ đã không biết bao nhiêu lần...

Cô cảm thấy thời gian dường như đang dài ra, nhưng kỳ thật từ lúc cô gọi cho Thời Chung, chỉ mới qua nửa phút mà thôi.

Bao nhiêu đó đã đủ để cảnh sát tìm ra tung tích của cô chưa?

Thẩm Thấm đã đợi không được, trong lòng yên lặng, quyết định moi ra lời nói của anh, một giây kế tiếp liền hít sâu một hơi, giận dữ nói: “Con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn mang tôi đến nơi nào?”

“Đi đến chỗ nào thì là chỗ đó.” Có lẽ là bởi vì đã bắt chấp tất cả rồi, âm thanh Tưởng Lệnh Thần có vẻ cực kỳ tỉnh táo.

Tiếng nói vừa ngừng, Tưởng Lệnh Thần giống như lơ đãng ngược mắt, xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn Thẩm Thấm.

Ánh mắt giao nhau, Thẩm Thấm dù giả bộ trấn định thế nào cũng không nhịn được, tim một hồi co rúm lại, Tưởng Lệnh Thần đột nhiên liền đoán được

cái gì, nương mày, một tay tiếp tục cầm tay lái, một tay kia cứ như vậy thử dò xét tính, trực tiếp đưa về phía Thẩm Thấm.

Thẩm Thấm theo bản năng lui về phía sau trốn một chút.

Này không khác Tưởng Lệnh Thần suy đoán, nhất thời Tưởng Lệnh Thần liền như Tiểu Báo, trong nháy mắt, cường thế nói: “Đưa điện thoại di động cho tôi!”

Thẩm Thấm dù chống lại thế nào, hấn cũng rất nhanh lấy được điện thoại di động từ trên người cô.

Tưởng Lệnh Thần đoạt lấy điện thoại di động của cô, hạ xuống cửa sổ xe.

Hấn quyết tuyệt...

Sự tuyệt vọng của cô...

Rốt cuộc, Thẩm Thấm hạ quyết tâm giống như, từ từ, dùng sức lắc đầu một cái: “Tôi sẽ không đi cùng anh.”

Cho dù tốc độ xe đang đi cực kỳ nhanh thì Thẩm Thấm cũng không trông nom không để ý, cô chợt đánh về phía tay lái, mở xe khóa, qua trong giây lát đã mở cửa xe.

Cô đang muốn... Nhảy ra khỏi xe?

Xe đang chạy với tốc độ 160km/h, ai cũng biết nhảy xuống xe như vậy, không chết cũng tàn phế. Nhưng cô còn làm như vậy...

Một khắc khủng hoảng kia, Tưởng Lệnh Thần theo bản năng đạp thắng xe.

Xe đang lao với tốc độ 160km/h đột ngột dừng lại, kết quả là xe bị mất không chế, trượt một đường, cũng không chịu nổi nữa, cuối cùng một tiếng vang thật lớn, đầu xe đâm vào vách ven đường, tất cả mới dừng lại.

Trong khoảnh khắc xe đụng vào vách kia, Tưởng Lệnh Thần theo bản năng dùng hai cánh tay che ở đầu Thẩm Thấm.

Một hồi chấn động đi qua, Thẩm Thấm cảm thấy cả người đều không thuộc về mình, tầm mắt không còn rõ ràng, giống như trước mắt đang phủ tầng tầng lớp lớp sương mù, cô nhìn thấy Tưởng Lệnh Thần bể đầu chảy máu.

Vết máu từ trên đầu Tưởng Lệnh Thần chảy xuống, Tưởng Lệnh Thần dùng chút sức lực cuối cùng, khó khăn buông lỏng hai cánh tay vốn đang bảo vệ đầu Thẩm Thấm ra, tự giễu cười: “Em thà bất chấp nguy hiểm nhảy xe cũng không nguyện ý cùng tôi?”

“...”

“A...”

Đó là câu nói trước lúc Tưởng Lệnh Thần hoàn toàn bất tỉnh, nói câu nói sau cùng.

Cốp sau bốn vách đều có vật che chở, Tầm Tầm chỉ chịu một vài vết thương nhỏ, nhưng bị giật mình quá độ, được cảnh sát ôm ra khỏi cốp sau, vẫn không ngừng run lẩy bẩy, cuối cùng đưa đi bệnh viện.

Cho đến khi Thời Chung chạy tới trước mặt đứa bé, ôm đứa bé vào trong ngực trấn an, Tầm Tầm mới mở miệng nói chuyện lại.

Ngay trước mặt Thời Chung “Oa” một tiếng gào khóc lên.

Thời Chung thật vất vả dụ dỗ Tầm Tầm ở lại bệnh viện nằm quan sát, đáng lý Nhậm Tư Đồ đã phải ở đây nhưng thủy chung không thấy bóng dáng, Thời Chung đi ra phòng bệnh, đi tới hành lang gọi điện thoại cho bà xã đại nhân.

Người nghe điện thoại cũng không phải Nhậm Tư Đồ.

“Người là Thời tiên sinh? Là như vậy, cô Nhậm hiện tại đang ở bệnh viện chúng tôi.”

Trong đêm nay Thời Chung lại phải bôn ba, nửa giờ sau, Tiểu Từ chờ Thời Chung chạy tới bệnh viện Tân Hải, tìm được người nghe điện thoại.

“Cô ấy đâu???”

Bác sĩ thấy Thời Chung lộ vẻ vội vàng, vẻ mặt tận lực ôn hòa để hòa hoãn tâm tình của anh: “Đang xét nghiệm, không có gì đáng ngại, chỉ là phụ nữ có thai tuột huyết áp mà thôi.”

Thời Chung cả kinh bắt lấy bả vai bác sĩ: “Anh nói cái gì?!”

Bác sĩ bị sợ đến run lên, miễn cưỡng gạt tay Thời Chung, mới khôi phục lại giọng nói nghề nghiệp: “Mặc dù hiện tại đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng về sau cũng phải chú ý nhiều hơn một chút, đừng làm cho phụ nữ có thai quá vất vả, đồng thời bổ sung nhiều dinh dưỡng. Nếu còn té xỉu lần nữa, đập đầu đụng vào nơi đó sẽ không tốt.”

Vẫn theo sát bên người Thời Chung, Tiểu Từ biết Thời Chung nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Thời Chung khân trương như bây giờ, sừng sốt một hồi lâu, bộ dạng buồn cười lại không muốn cười, nói chuyện cũng lắp bắp: “Tôi hiểu biết rõ... Biết, cảm ơn cảm ơn.”

Cho đến khi bác sĩ đi được một lúc, Thời Chung vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, cứng ngắc bước từng bước đi tới, tiếp theo càng chạy càng nhanh, nhịp tim cũng giống như càng lúc càng nhanh, cho đến cuối cùng, Thời Chung thở hồng hộc chạy một đường.

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, nguyên bản là chỉ có một mình cô vô nước biển, động tác đẩy cửa lớn như vậy, cả người Nhậm Tư Đồ trừng mắt nhìn cạnh cửa,

dừng một chút mới phản ứng được, có chút suy yếu giật giật khoe miệng: “Anh tới rồi...”

Thời Chung không hề chớp mắt nhìn cô.

Trong mắt mừng như điên, nhiều hơn là ảo não - ảo não tự mình mạo hiểm, đẩy cánh cửa làm cô sợ.

Cho đến nửa phút sau, Thời Chung mới ý thức tới mình đứng thẳng bất động bên cạnh cửa chỉ ngây ngốc nhìn bà xã mình, anh ho khan một tiếng, thả nhẹ bước chân đến gần.

Nhưng không đi tới trước người của cô, ánh mắt Thời Chung liền không tự chủ được mà ngừng lại trên bụng vẫn còn phẳng lì của cô, rốt cuộc cũng không còn trầm tĩnh, âm thanh cũng lộ ra tia cẩn thận: “Bác sĩ vừa mới nói với anh...”

“Em cũng vừa biết.” Vì mình sơ ý, Nhậm Tư Đồ cười khỏ nhún nhún vai.

Luôn luôn kín đáo, làm việc nghiêm cẩn, Thời Chung đột nhiên phát hiện một câu nói cũng vô cùng khó khăn, anh trầm mặc hồi lâu, mới từ từ sửa sang lại ra một câu, muốn biểu đạt khiếp sợ cùng với... Mong đợi của mình: “Nó tới thật đột nhiên.”

Bộ dạng này của anh giống như trúng số, cuối cùng lại sững sờ vẫn chưa kịp phản ứng, chọc cho Nhậm Tư Đồ cười “Phốc” một tiếng, bộ dạng lúc này của anh cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến nỗi cũng không giống Thời Chung rồi. Nhậm Tư Đồ vuốt ve bụng, tiểu sinh mệnh này lại có thể dễ dàng thay đổi tính tình của Thời Chung như vậy? “Đúng vậy, chúng ta còn chưa làm xong cuộc hôn lễ, nó đã tới rồi.”

Thời Chung ngồi ở bên cạnh cô, dịu dàng nâng tay của cô, hôn mu bàn tay cô: “Vậy thì chờ sanh ra nó, anh sẽ cho em một hôn lễ thật lớn.”

“...”

“...”

Tiểu Từ gần sau ba phút mới đuổi theo Thời Chung, đi tới bên ngoài phòng truyền nước biển.

Vừa mới đẩy cửa ra, đang chuẩn bị đi vào, bước chân của Tiểu Từ liền ngừng.

Từ khe cửa, Tiểu Từ nhìn thấy Thời Chung ngồi ngay ngắn ở đó, Nhậm Tư Đồ vừa vô nước biển, vừa tựa đầu nghiêng một cái, lẳng lặng tựa vào trên vai Thời Chung.

Năm tháng tĩnh lặng, dịu dàng trôi qua, Tiểu Từ làm sao có thể dễ dàng quay rầy? Dĩ nhiên là dừng một chút liền rón rén lui ra.

Một tháng sau.

Tướng Minh Đức bị kết án có tội, bỏ tù, ngay cả Phương Vi Vi lúc trước chỉ điềm chắc chắn nói Thời Chung hối lộ cũng phản cung, nói mình bị Tướng Minh Đức xui khiến làm ngụy chứng cứ hãm hại Thời Chung.

Thời thế thay đổi, truyền thông không bỏ qua, đem lịch sử vài chục năm trước của Tướng Minh Đức đào lên, còn trong sạch của Thời Chung, đem Tướng gia đã đánh vào đáy cốc.

Tướng Lợi Đức bị giận đến nhập viện, nằm viện có hai lần chảy máu não, trên căn bản đã thành phế nhân, xây dựng Lợi Đức gặp phải nguy cơ trước đó chưa từng có, Từ Kính gây áp lực trên nhiều phương diện, cùng với áp lực dư luận càng ngày càng nghiêm trọng, đại hội cổ đông của xây dựng Lợi Đức quyết định tước chức vị Hội Đồng Quản Trị của Tướng Lợi Đức cùng với Tướng Minh Đức, bọn họ lại coi Tướng Lệnh Thần là cái đinh trong mắt, nhân cơ hội này nhất cử tước bỏ chức vụ của Tướng Lệnh Thần trong công ty.

Tướng Lệnh Thần là hoa hoa công tử, trong một đêm thành nghèo túng như chuột chạy qua đường, xe ủi nhập viện không nói, còn mắc vào nghi án bắt cóc trẻ em, mặc dù có đủ lý do phóng thích, nhưng thẻ tín dụng bị ngừng, tài sản còn dư lại duy nhất là chiếc xe, không phải đụng hư chính là bị cảnh sát tịch thu.

Bao nhiêu đá bỏ xuống giếng, Tướng Lệnh Thần nằm viện không quá ngày sẽ bị đuổi do thiếu viện phí, có một số người tò mò muốn biết sự tình nên đến bệnh viện thăm, khi biết có một vị “Thẩm tiểu thư” trả toàn bộ viện phí cho Tướng Lệnh Thần, mọi người còn cho là cả thế giới chỉ còn sót lại một người tốt như thế, giúp đỡ hẳn một cách mù quáng? Dù sao các minh tinh từng qua lại với Tướng thiếu gia trước đây, bây giờ nói với báo chí mình với Tướng thiếu gia chỉ có mối quan hệ bạn bè bình thường đến không thể “Bình thường” hơn nữa, rốt cuộc là từ chỗ nào nhô ra một cái “Thẩm tiểu thư” vậy?

Mà có một số chuyện, cần phải quan tâm nhiều hơn một chút.

Thế hệ mới “Cầu kết với nhau làm việc xấu” hai người trong Thời Chung tiên sinh bày tỏ: “Thông báo cho truyền thông việc này kết thúc rồi, không cần tốn nhiều sức, chắc chắn xây dựng Lợi Đức sẽ không còn như trước nữa.”

Thế hệ mới “Cầu kết với nhau làm việc xấu”, Từ Kính nói: “Tính ra năng lực của Tướng Vĩ Đức kém hơn so với Tướng Minh Đức và Tướng Lợi Đức, tôi chờ ông ta tới cửa cầu xin tôi thu mua Lợi Đức.”

Thời Chung lại nói: “Nếu Tướng Lợi Đức là biết mình tân tân khổ khổ mấy chục năm khai sáng nhãn hiệu mà cứ như vậy xong đời, chắc sẽ lên cơn rồi chảy máu não nữa đấy, Từ tổng, sao anh lại ác như vậy chứ?”

Từ Kính cười: “Đây là nguyên tắc của tôi, nếu như muốn đối phó với đối thủ, nhất định phải tiêu diệt hẳn một cách triệt để, không cho hắn ta bất cứ con đường sống nào để trở mình.”

Lúc này, điện thoại Từ Kính vang lên, sau khi xem thông báo trên điện thoại, liền nở nụ cười.

Thời Chung đến gần xem thử, thì ra là phụ tá của Tôn Dao gửi tin nhắn tới, nội dung tin nhắn khách sáo mà cứng rắn: “Từ tiên sinh, chị Dao Dao đã nhận được quà ngài tặng, tôi thay mặt chị Dao Dao cảm ơn ngài, chị ấy rất thích món quà đó, nhưng là... Quá quý trọng, chị ấy không thể nhận.”

Gần đây Tôn Dao ở nước ngoài nhận được giải thưởng, ai cũng có thể đoán được Từ Kính sẽ đưa đại lễ.

“Đây nhất định không phải là lời của Tôn Dao. Cá tính của cô, làm sao nói loại lời khách khí này, quà tặng quá quý trọng cho nên không thể nhận?” Thời Chung nói như vậy.

Từ Kính bắt đầu dĩ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhất định cô sẽ nói: cái đồ gì đây? Lão nương không lạ gì, ném. Phụ tá không dám vật lộn để độ sức mặt mũi, mới soạn tin nhắn từ chối uyển chuyển như vậy.

Thời Chung vỗ vỗ bả vai Từ Kính bày tỏ an ủi: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa.”

Từ Kính sớm đã thành thói quen, cũng thẳng thắn: “Từ lúc sinh ra đến nay, cô ấy là đối thủ khó khăn nhất tôi đụng phải, nhưng mà không sao, tôi là người rất kiên nhẫn, cô ấy là đối thủ đáng giá, tôi theo đấu cùng cô ấy cả đời cũng không sao.”

Mười tháng sau.

Trung tâm Trung Hâm buôn bán phát triển không ngừng, đồng thời, mười tháng hoài thai cũng đã đến lúc Nhậm Tư Đồ hạ sinh.

Quảng trường Trung Hâm cắt băng xong, các truyền thông tranh nhau đưa tin, chủ tịch Trung Hâm, Thời Chung, lại vắng mặt trong buổi cắt băng khánh thành lần đầu tiên.

Bởi vì vào ngày này, cũng là ngày anh hứa hẹn với bà xã, cho cô một đám cưới long trọng.

Chỉ là trong hôn lễ nhiều hơn một vị không thể bỏ qua.

Tiểu Hinh Hinh.

Ngay cả ông cụ Tần Tuấn, người đã từng thề độc tuyệt không thừa nhận bất kỳ bất cứ người nào khác làm con dâu ngoại trừ Thẩm Thẩm, cũng ở đây nhìn mặt mũi của Tiểu Hinh Hinh, đến đây dự hôn lễ.

Ngày hôn lễ đó, Tần lão gia tử cố ý chọn lúc cô dâu đang trang điểm, dọn dẹp trang phục, đi tới phòng nghỉ ngơi của Tiểu Hinh Hinh. Bảo mẫu phụ trách trông chừng Tiểu Hinh Hinh thấy Tiểu Từ có vẻ mặt cứng nhắc khi ông cụ đi vào, có chút kiêng kỵ hỏi: “Vị này là?”

Tiểu Từ vội vàng giới thiệu: “Đây là ba của Thờ tiên sinh, ông nội của Tiểu Hinh Hinh.”

Lúc này bảo mẫu mới buông lỏng cảnh giác, Tiểu Từ liền đi trêu chọc Tiểu Hinh Hinh: “Tiểu Hinh Hinh, ông nội tới thăm con kia!”

Vốn dĩ Tần Tuấn đang nghiêm mặt, không thể nào không vui lòng đưa tay đụng gương mặt của trẻ nhỏ một cái, nhưng không nghĩ đứa bé này lại đưa bàn tay nhỏ bé đầy thịt tóm lấy đầu ngón tay của ông, giống như chộp được cái gì tốt, đem ngón tay của ông nhét nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, chúm chím của bé.

Nhưng vào lúc này, không biết Thờ Chung từ chỗ nào nhảy ra, đảo mắt liền đem Tiểu Hinh Hinh giật ra.

Món ăn ngon như vậy lại bị người khác lấy đi, Tiểu Hinh Hinh nâng miệng, ủy khuất nhìn về phía cha mình.

Cha cũng không đau lòng, ngược lại nghiêm túc nói với cô: “Đừng có cái gì cũng nhét vào trong miệng như thế.”

Tiểu Hinh Hinh nháy nháy mắt, không có dấu hiệu nào, “Oa” một tiếng liền gào khóc lên.

Công lực khóc của Tiểu Hinh Hinh rất cao, khóc đến bảo mẫu cũng không biện pháp, dù dỗ không được, khóc đến Nhậm Tư Đồ đang trang điểm sát vách cũng kéo áo cưới có làn váy dài một mét chạy qua, lão đảo chạy tới.

Nhậm Tư Đồ vội vàng đem Tiểu Hinh Hinh ôm trong ngực trấn an, Tiểu Hinh Hinh rốt cuộc dừng khóc, vẫn còn không nhịn được mà thút thít, Tần lão gia tử thấy cháu gái đáng thương, nhất thời đau lòng, liền quay đầu giận dữ mắng Thờ Chung một câu: “Sao ngươi lại la con bé?”

Anh la con bé khi nào chứ? Chỉ đang giáo dục con gái phải chú ý vệ sinh cá nhân... Thờ Chung đang muốn biện giải cho mình một câu, Tần lão gia tử lại nghe cũng không nghe anh, thấy Tiểu Hinh Hinh điềm điềm đáng yêu nằm ở trên vai Nhậm Tư Đồ, vội vã đi vòng qua sau lưng Nhậm Tư Đồ, nhìn mặt của Tiểu Hinh Hinh đầy nước mắt, tận hết sức lực dụ dỗ bé: “Tiểu Hinh Hinh, đừng khóc đừng khóc, có ông nội làm chỗ dựa cho con, không cần sợ nó.”

“...”

Thời Chung liếc mắt nhìn bà xã đang bận rộn dỗ đứa bé, nhìn lại ba mình trung ra bộ mặt quở trách phía sau, vội vàng giả trang các loại mặt quỷ đi trêu chọc Tiểu Hình Hình vui vẻ, cuối cùng liếc mắt nhìn Tiểu Hình Hình, mặc dù mắt còn ngấn lệ nhưng rõ ràng cất giấu một tia hả hê, rốt cuộc cảm nhận được cuộc sống tràn đầy ác ý.

Chương 83

Sau khi Tôn Dao nổi tiếng, thường bị mọi người hỏi một vấn đề: tại sao bạn đầu lại lựa chọn làm diễn viên?

Đối với cái vấn đề này, mỗi lần Tôn Dao đều không trả lời giống nhau, thế nhưng khi nghe lại có chút đường hoàng.

Trên thực tế động cơ để cô làm diễn viên rất đơn giản, trình độ học vấn không cao, cô cũng không có bản lĩnh gì, nhưng lại có một khuôn mặt cộng một dáng người mỹ lệ, lúc đó cô làm thêm ở một nhà hàng bán đồ ăn nhanh, đúng lúc gặp được đoàn phim đang mượn bối cảnh để quay quảng cáo về thức ăn nhanh, nữ chính trẻ trung đứng ở trước máy quay ăn Hamburger, nhưng đạo diễn không có hài lòng, liên tục cáu giận, cuối cùng mắng nữ chính đến mức cô ta nhẫn mặt bỏ đi, phó đạo diễn thấy tình thế khó xử, vừa đúng lúc gặp được cô gái nhỏ Tôn Dao nhìn cũng không tệ, nên để cho cô thử đóng thế vai một chút, không ngờ Tôn Dao chỉ cần diễn một lần là qua, hai ngàn năm trăm tệ cứ như thế nhẹ nhàng mà vào tay.

Cái quảng cáo này có thù lao có thể nói rẻ đến mức không thể rẻ hơn được nữa, nhưng mà đối với mức lương bảy trăm hai mươi đồng của Tôn Dao mà nói, số tiền này kiếm được quá dễ dàng rồi.

Nhưng đến khi cô ấy dần thân sâu vào nghề này, mới phát hiện bản thân mình lúc trước vô cùng ngây thơ - Làng giải trí là nơi vô cùng khó khăn để lăn lộn.

Không có ký hợp đồng với công ty đại diện, kinh nghiệm ít, còn bị chê cười là “kẻ tay ngang”, khi ký hợp đồng với công ty đại diện thì sẽ bị công ty giữ sáu mươi phần trăm tiền cát-sê, nhưng sẽ phải ký hợp đồng với thời hạn năm năm, còn không được cho phép...

Người đại diện của cô là người cực kỳ biết ăn nói, vì cô mà nhận một bộ phim về người phụ nữ Trung Quốc thời dân quốc, mặc dù ở trong phim cô ấy chỉ đóng khoảng bốn năm ngày, nhưng vai diễn của cô ấy lại là một nữ đương gia, đất diễn vô cùng rộng. Tôn Dao cứ như vậy mà hào hứng đi tới phim trường, kết quả khi tới phim trường đọc kịch bản, Tôn Dao muốn bỏ đi cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Đây đúng là một bộ phim lấy cảm hứng từ phụ nữ, sinh mạng của vị Đại dương gia kia lặn dần, từng bị thiếu gia thất học khi dễ, mà cảnh đầu tiên Tôn Dao diễn chính là cảnh trên giường.

Tôn Dao thật sự là trốn không khỏi cảnh này, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt cùng người đại diện đàm phán: “Tôi diễn không được.”

Lúc này chỉ còn cách giờ khai máy có một giờ đồng hồ, người đại diện cũng sống chết không đồng ý: “Tôn tiểu thư! Rất cuộc ý của cô là gì? Cô bình thường vẫn oán trách công ty không cho cô đất sống, vai diễn này vốn là của Lâm Lâm, nếu như không phải cô kể nghèo kể khổ với tôi, đến nỗi tiền phòng cũng không trả nổi, tôi cũng sẽ không đem vai diễn này an bài cho cô. Hiện tại thì tốt rồi, tôi phải vất vả mới giữ cho cô một vai tốt, cô lại nói không thể diễn cùng không muốn diễn?”

“...”

Tôn Dao bình thường quen cột nhà, hiện tại lại bày ra dáng vẻ khổ sở, người đại diện cũng lười tranh cãi cùng cô, phát tay một cách không kiên nhẫn: “Haizz, được rồi, không muốn diễn thì đừng diễn, công ty cũng sẽ không thay cô gánh chịu, tự cô phải bỏ tiền ra bồi thường thôi.”

Tiền...

Trên đời này còn từ nào tàn bạo hơn từ này nữa không?

Tôn Dao do dự thật lâu, chỉ có thể nhắm mắt, kịch bản bộ phim này được viết quá hoàn hảo, tổ đạo cụ đối với trang phục tiểu nha hoàn của cô cũng hết sức chăm chút, khi thay đồ thì có người nhìn vào vết sẹo trên bụng cô, Tôn Dao thấy thế mặt cũng không biến sắc thay đổi phục trang, hời hợt nói rõ một câu: “Sẹo phẫu thuật viêm ruột thừa.”

Khi bước vào trong bối cảnh, Tôn Dao không còn giữ được sự giả bộ bình tĩnh giống như ở trong phòng hóa trang, đạo diễn, camera, bộ phận ánh sáng... Bao nhiêu con người chăm chú nhìn vào trung tâm của căn phòng, chiếc giường nhỏ chỉ chực sụp đổ, lúc này huyết thái dương của Tôn Dao không ngừng giật giật.

Người cùng cô đóng cảnh đùa giỡn lúc này là người thường đóng vai nam phụ trên các bộ phim truyền hình, trước khi khai máy thì đùa giỡn vui vẻ hết sức tao nhã lịch sự, nhưng khi mở máy một cái, liền thay đổi bộ dạng, mười phần trở thành một công tử hoa tâm. Đạo diễn đối với biểu hiện của nam diễn viên hết sức hài lòng, nhưng khi máy quay đến chỗ Tôn Dao, Tôn Dao ngây người như phỗng ngồi bên mép giường, đạo diễn lúc này cau mày, hô to: “Cắt.”

Chỉ một cảnh cời quần áo, Tôn Dao bị hô cắt ba lần, đạo diễn giận muốn té ghế, phó đạo diễn gặp họa, bị đạo diễn mắng xối xả: “Cậu đi đâu mà tìm được một con búp bê như vậy? Đầu gối muốn chết, không biết động đậy gì cả.”

Phó đạo diễn còn muốn biện hộ cho mình: “Cô bé này lúc quay thử rất nhạy, tôi không biết tại sao khi chính thức khai máy, cô ấy liền...”

Đáng tiếc hiệu quả giải thích quá nhỏ, đạo diễn vẫn nổi trận lôi đình như cũ, tức giận nhìn về phía sau kiểm tra một chút rồi ngồi xuống: “Không diễn được thì rút đi cho tôi.”

“...”

“Thử lại một lần.”

Tôn Dao hít một hơi thật sâu, trở lại vị trí trước ống kính, trong đầu toàn là giọng nói đạo diễn mắng phó đạo diễn, nhưng khi vào đến tai Tôn Dao, thì từng câu từng chữ đều đâm vào lòng, nhưng khi nhìn thấy nam diễn viên vươn bàn tay về phía mình muốn cởi quần áo, cô ấy lại theo bản năng mà căng thẳng thần kinh.

Cắt nhiều lần như vậy, phía sau lưng cùng lòng bàn tay cô đều ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi lạnh, trên mặt cô không thể cứng ngắc hơn được nữa, một chút thả lỏng cũng không có, đạo diễn chỉ cho cô một cơ hội thứ hai, cô nắm chặt tay thành quả đấm, mồ hôi lạnh trên trán...

Lần này cũng không bị cắt nữa, nhưng chỉ có thể tiếp tục diễn theo kịch bản, đoàn làm phim không khỏi bức bối: khuôn mặt cô ấy dần trở nên tái nhợt, một chút khí huyết cũng không còn. Đối với sự đùa bỡn của nam diễn viên càng ngày càng gần, an nhiên liền phát hiện có cái gì đó không đúng, nhưng đạo diễn cũng không có hô cắt, anh ta cũng chỉ có thể tiếp tục diễn theo kịch bản, đem Tôn Dao đẩy ngã.

Tôn Dao nhắm chặt mắt lại, toàn thân cứng ngắc, trong đầu có một giọng nói không ngừng kêu gào: đẩy anh ta ra... Đẩy ra.

Một giọng nói khác vang lên, là giọng nói của đạo diễn muốn đem tất cả ý muốn chống lại của cô đánh bật: không diễn được thì mau rút đi cho tôi.

Hai âm thanh ở nơi thần kinh yếu ớt của cô mà tranh đấu, sự đau đớn vô hình muốn nuốt chửng cô, nam diễn viên hình như cũng cảm nhận được sự kháng cự tản ra từ thân thể cô, rốt cuộc không nhìn được mà ngừng động tác, giọng nói đạo diễn bỗng dưng vang lên: “Tiếp tục.”

Trả lời đạo diễn ngay sau đó là tiếng “Phanh” vang thật lớn.

Nam diễn viên bị Tôn Dao đẩy ra, anh ta không hề phòng bị gì nên cứ như vậy mà ngã xuống giường.

Tình huống nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu được, nhân viên phim trường vội vàng tới đỡ nam diễn viên dậy, không ai chú ý tới Tôn Dao đang co rút vào một góc không ra hình dáng gì nữa.

Nam diễn viên dựa vào gương mặt để kiểm tiền, trách nhiệm này người đại diện của Tôn Dao không gánh vác nổi, Tôn Dao càng không thể gánh vác nổi,

người đại diện của nam diễn viên liệt kê ra một đồng danh mục bồi thường, còn muốn chỉ vào mặt Tôn Dao mắng xối xả.

Người đại diện của Tôn Dao cúi đầu khom lưng xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, thật sự là...”

Người đại diện của nam diễn viên bắt lấy Tôn Dao không chịu buông, hơn nữa khi thấy Tôn Dao không nói tiếng nào, chỉ đứng đơ một chỗ làm ra bộ dạng ngu ngốc thì càng thêm tức giận: “Ồ, cũng thật to gan nha. Người đại diện của cô cũng đã thay cô nói xin lỗi, cô xem ra có vẻ được, một lời cũng không chịu nói, còn nhỏ tuổi đã không biết lễ phép, về sau cô còn muốn ở trong giới sao?” Nói xong lại tiếp tục nắm chặt lấy Tôn Dao, mà tay của anh ta vừa chạm vào cổ tay Tôn Dao, tất cả liền mất khống chế.

“Đừng đụng vào tôi.”

Tôn Dao hét người đại diện của nam diễn viên ra, hét muốn chói tai. Mọi người rõ ràng đang ở bên ngoài, bởi vì tiếng hét này, liền có không ít người liếc mắt lại coi, Tôn Dao cứ như vậy mà bỏ chạy.

Cô ở trong nhà vệ sinh ước chừng khoảng hai tiếng.

Tất cả những người vào phòng vệ sinh đều nhìn cô như kẻ không bình thường, cô cũng không để ý đến những thứ này, giống như người điên không ngừng rửa tay, một chai nước rửa tay cũng đã bị cô dùng hết, đến cuối cùng cánh tay cũng bị chà xát rách da, nhưng giống như vẫn chưa đủ, cho đến khi người đại diện đẩy cửa vào.

Mặc dù bình thường người đại diện nghiêm khắc với cô ấy, nhưng khi nhìn thấy cô ấy như vậy, thật sự là không đành lòng nói thêm gì nữa: “Người đại diện của nam diễn viên kia tương đối nóng tính, chuyện này nếu lọt đến tai lãnh đạo công ty, tôi sẽ thay cô đền bù tiền thuốc men cho người ta, còn về những thứ khác... chỉ biết cầu chúc bản thân cô nhiều phúc thôi.”

Đây mới thật sự là cách sinh tồn của thế giới này, cho dù tình cảm có tốt đến mực nào cũng có lúc dừng lại, trừ bản thân mình ra, không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Người đại diện đề nghị cô nên đi gặp bác sỹ tâm lý, Tôn Dao cảm thấy chỉ muốn từ chối: “Tôi không có bệnh.”

“Hiện tại trên dưới trong công ty đều nói cô có bệnh trong lòng, ý muốn của lãnh đạo là muốn cô dừng mọi hoạt động một thời gian. Cô nên đi tìm bác sỹ tâm lý một chút, nhất định phải cầm một tờ giấy khám bệnh có kết quả khỏe

manh về, tôi sẽ đưa cho lãnh đạo, cũng sẽ năn nỉ cho cô một chút, khiến cho công ty không có cắt đứt kế sinh nhai của cô.”

Tôn Dao cảm thấy thật may mắn vì lúc đó đã nghe lời người đại diện, nếu không cô cũng sẽ không biết Nhậm Tư Đồ.

Có kết quả chẩn đoán bệnh này, công ty không có ngưng hoàn toàn mọi hoạt động của cô, đây là nguồn sống của cô. Mọi người đều thích hưởng thụ, nếu đã trải qua cuộc sống nhàn nhã, nếu để cho cô ấy trở lại cuộc sống làm thêm theo giờ với lương bảy trăm hai mươi đồng một tháng. Cô ấy làm không được.

Công ty không tiếp tục cho cô ấy đóng phim, cho nên chỉ có thể nhận một chút hoạt động, làm người mẫu quảng cáo xe, nuôi sống bản thân là không thành vấn đề - dĩ nhiên, nếu như không cần phải gửi tiền về nhà.

Đáng tiếc, một tháng cô nhận được ba cuộc điện thoại thúc giục gửi tiền, mà cho tới lúc này cô ấy chưa bị ép đến điên, Tôn Dao cũng cảm thấy bội phục bản thân của mình.

“Dao Dao, em họ của con lại bị bắt vào đồn công an, cậu của con không có tiền bảo lãnh, hỏi con có thể cho mượn một chút được không?”

“Con không có tiền.”

“Nhưng cậu con nói, lần trước thấy con ở trên tivi, nói con kiếm được không ít tiền, Dao Dao, chúng ta không thể hẹp hòi như vậy được, con người là không thể quên nguồn gốc, năm đó khi ba con qua đời, nếu như không phải một nhà cậu...”

Mẹ cô cả đời nhu nhược, Tôn Dao thật ra đã sớm tập thành thói quen, nhưng nghe đến đó, Tôn Dao thật sự không nhịn được cười lạnh: “Nhà họ Từ năm đó cho ông ta nhiều tiền như vậy, là chính bản thân ông ta phá sạch, bây giờ còn có mặt mũi tới tìm con vay tiền? Không đúng, cái kia gọi là ‘mượn’ sao? Mỗi lần nói là vay tiền, mà chưa từng trả lại con một phân tiền.”

Mẹ cô không lên tiếng. Một lúc lâu, mới sợ hãi nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy, còn còn nói đến làm gì?”

“Không phải mẹ nói, con người không thể vong ơn...”

Tôn Dao hừ lạnh cúp điện thoại.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, một tuần lễ sau cô ấy lại nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện.

Lúc đó, Tôn Dao mới vừa xong một buổi chụp hình, thuốc màu nhuộm đầy thân thể, dùng nước tẩy trang cũng không xóa sạch vết màu trên người, vì vậy trên người liền nổi mẩn đỏ, thời điểm vô cùng chật vật không có tâm tư nghe điện thoại - là dây số hoàn toàn xa lạ, còn là dây số ở khu nhà cô, cô đoán là điện thoại của cậu gọi tới mượn tiền. Điện thoại reo lên bốn hồi, Tôn Dao mới không cam tâm tình nguyện nhận, giọng nói không chút khách khí: “Alo?”

“Xin hỏi cô là người nhà của Chu Hân sao?”

Tôn Dao không khỏi giật mình, chần chờ một lúc lâu sau mới mở miệng: “Đúng, tôi là con gái của bà ấy.”

“Chu Hân bị ngất xỉu nên nhập viện, cô mau tới đây đi.”

“Tôi... Tôi bây giờ đang ở thành phố khác, muốn về nhanh nhất cũng...” Tôn Dao cống quát liếc mắt nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường: “Năm giờ mới có thể về tới, cô liên lạc với cậu tôi trước giùm, số điện của cậu tôi là...”

Tôn Dao mở đầu sút trán đi lại trong phòng trọ cũng không thể nào nhớ nổi số điện thoại của cậu, đột nhiên nhất thời sực nhớ, lập tức kiểm tra toàn bộ cuốn sổ ghi chép, cuốn sổ ghi chép là năm ngoái khi mẹ cô ấy tới thành phố B để lại cho cô, bên trong có một số số điện thoại của nhà họ hàng, vì bà sợ khi cô gặp chuyện gì thì có thể tìm người giúp một tay.

Trang ghi chép đầu tiên chính là số của cậu, Tôn Dao đem số báo cho y tá ở bên đầu bên kia. Nhưng lại không nghĩ tới y tá lại nói: “Cuộc điện thoại này tôi đã gọi, người kia nói đang đánh mạt chược, sau khi đánh xong sẽ tới.”

Lúc ấy Tôn Dao liền bật cười. Tình người lạnh ấm, lòng người dễ thay đổi, cô ngoại trừ cười còn có thể làm gì? Cả đêm mua vé xe chạy về nhà, mới biết được mẹ bởi vì tiền bảo lãnh của em họ mà dối gạt mọi người đi làm bảo mẫu, nên bệnh cũ tái phát.

Sau khi mẹ tỉnh dậy, câu đầu tiên là hỏi cô: “Sao con lại trở về?”

“Mẹ như vậy, con có thể không trở về sao?”

“Cậu con cùng mợ có thể chăm sóc mẹ.”

“Thôi đi, ngày hôm qua con gọi cho ông ta, ông ta nói đánh xong mạt chược sẽ tới, kết quả là, đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng...” Tôn Dao cũng thầm mong ông ta chết ở trên bàn cho rồi, đáng tiếc khả năng này quá nhỏ, quả báo thường đến muộn...

Mẹ vừa nghe cô quở trách cậu, liền lảng tránh nói sang chuyện khác: “Con cứ vậy mà trở về, công việc thì sao đây?”

“Mạng của mẹ sắp mất, mẹ còn quan tâm tới công việc của con sao?”

“Mẹ không hy vọng con quan tâm mẹ, mẹ sống qua ngày ở đây với cậu rất tốt, con cũng đừng chạy qua chạy lại nữa, tiết kiệm thêm chút tiền tốt hơn...”

Lại tiền... Tôn Dao nghe xong, cười lạnh, nước mắt cũng chảy xuống.

Chuyện đầu tiên sau khi Tôn Dao trở lại thành phố B là đi tới công ty đại diện, công ty không an bài công việc của cô trong ba tháng này, cô sắp tiêu nhiều hơn thu, tiền thuốc của mẹ tháng đầu tiên, còn nhờ Tư Đồ Nhậm trả hộ, nhưng đến tháng thứ hai, cô bất kể thế nào cũng không thể mở miệng với Nhậm Tư Đồ.

Đáng tiếc công việc tốt cũng được bố trí cho người khác, Tôn Dao lên công ty ba lần nhưng cũng không có bất kỳ thay đổi gì.

Cô một lần nữa lại thất vọng ra về, thật không nghĩ đến ngày hôm sau tự nhiên lại có công việc tìm tới cửa.

“Có một bộ phim truyền hình. Bộ này được đầu tư công phu, có thể giúp cô nổi tiếng, nhưng tôi phải nói trước, người đầu tư bộ này là bạn của ông chủ, ông chủ này là nhà giàu mới nổi điển hình, danh tiếng bên ngoài không tốt chút nào, nhưng cũng coi như là nể mặt ông chủ chúng ta, bộ phim này chúng ta không thể không cùng hợp tác với ông ta, vốn muốn dành cho Gia Dĩnh, dù sao cũng có đủ kỹ năng diễn xuất, nhưng vị nhà giàu mới nổi kia, sau khi nhìn qua hình của các diễn viên liền chỉ đích danh cô...”

Chỉ đích danh cô...

Ý nghĩ sâu xa không nói tới, về phần “Danh tiếng không tốt”...

Nhưng danh tiếng đáng mấy đồng? Có thể đổi thành tiền thuốc thang sao? Không thể.

Sau khi Tôn Dao lấy được tạm ứng của bộ phim này, cô liền đóng tiền cho bệnh viện thì được thông báo: “Tiền viện phí đã có người nộp thay cô.”

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Nhậm Tư Đồ mới làm như vậy, cô cùng với Nhậm Tư Đồ mới quen biết nhau được ba tháng ngắn ngủi, cô ấy đã giúp cô thanh toán một tháng tiền phòng, hai tháng tiền thuốc?

Cho tới bây giờ Tôn Dao chỉ cảm thấy người khác thiếu cô, mà đây là lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được cảm giác thiếu nợ một ai đó là như thế nào? Loại cảm giác này rất chua, rất xót.

“Có phải cậu lén mình đóng tiền viện phí tháng thứ hai?”

Cô hỏi Nhậm Tư Đồ, có lẽ do Nhậm Tư Đồ biết cô hay mặc cảm nên cũng không có thừa nhận: “Không có.”

Vì vậy mà Tôn Dao ở trong lòng lặng lẽ vạch cho mình một cái mục tiêu, cuộc đời của cô không thể cứ đi xuống mãi như vậy, cô phải thành công, vì mình, cũng vì người đã hết lòng giúp đỡ cô...

Tiệc khai máy, Tôn Dao gặp được Tổng giám đốc Triệu vị nhà giàu mới nổi, Tổng giám đốc Triệu đánh giá cô khá cao: “Dao Dao à, lần đầu tiên nhìn thấy cô là ở cổng công ty đại diện, tôi mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc cô, giây phút cô đi lướt qua, tôi liền có ấn tượng rất đặc biệt với cô, cho nên khi xem hình các diễn viên trong công ty tôi đã chọn cô.”

Lúc nói chuyện Tổng giám đốc Triệu vô tình hay cố ý nắm lấy bả vai của cô, mặc dù cô đối với hành động này cực kỳ chán ghét, hận không thể đẩy ra, rửa thân thể sạch sẽ, tắm đến lột da toàn thân, nhưng lần này, cô thể nhưng cứng rắn chịu đựng, vẫn khách khí mỉm cười với Tổng giám đốc Triệu.

Sau khi quay liên tục một tháng, Tổng giám đốc Triệu năm ngày ba bữa lại đến đoàn làm phim thăm, đối với những lần này, người thông minh đều sáng suốt, còn Tôn Dao thì muốn dựa vào scandal này để thăng tiến.

Khi tới lễ chúc mừng, chào đón cô là một phần hiệp ước âm thầm của Tổng giám đốc Triệu.

Là phần hai của bộ phim do Tổng giám đốc Triệu tiếp tục đầu tư.

“Cô suy nghĩ một chút đi, sau khi nghĩ kỹ thì chúng ta liền ký hợp đồng.” Sau khi Tổng giám đốc Triệu nói xong, liền đưa chìa khóa biệt thự Độ Giả đưa tới trước mặt Tôn Dao, còn chính bản thân thì cầm một chiếc thẻ khác: “Tôi chờ cô.”

Tôn Dao suy nghĩ, liền suy nghĩ mất nửa tháng.

Ý niệm tà ác cứ quanh quẩn ở trong đầu của cô: cứ quyết định vậy đi, ngủ với ai mà chả là ngủ...

Cứ như vậy đi...

Đúng hẹn Tôn Dao đi tới biệt thự. Tổng giám đốc Triệu không có ở đây, thư ký của Tổng giám đốc Triệu sắp đặt mọi thứ: “Tổng giám đốc vẫn còn đang đi công tác ở thành phố khác, tối nay sẽ về tới đây, sẽ ở biệt thự kế bên của cô.”

Nhưng Tôn Dao chờ đợi đến rạng sáng cũng không nghe thấy chuông cửa biệt thự cô reo.

Tôn Dao cuối cùng đợi đến buồn ngủ, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là hai giờ sáng, cô theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Cũng đúng lúc này, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng còi xe ben nhon.

Đèn xe trong nháy mắt sáng choang, chiếu vào bên cửa sổ, cô ngồi ở đầu giường giống như rơi xuống vực thẳm. Tổng giám đốc Triệu dùng loại phương thức này để chào hỏi cô? Thật đúng là biến thái...

Tôn Dao không khỏi rùng mình một cái.

Tiếng còi xe càng ngày càng vang lên lớn hơn, Tôn Dao đi lại bên cạnh cửa sổ nhìn trộm, là một chiếc xe thương vụ màu đen, sườn xe màu đen kết hợp với kính xe cũng màu đen làm cho người ta không nhìn rõ được hoàn cảnh bên trong, Tôn Dao do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là không mặc quần áo mà ra cửa.

Giây phút Tôn Dao đi tới bên cạnh cái xe kia, cửa xe đột nhiên bị mở ra.

Rốt cuộc cô cũng gặp được Tổng giám đốc Triệu.

Nhưng mà bị người ta đá xuống khỏi xe, mặt mũi sưng húp, sợ hãi quỳ bò trên mặt đất dẫy không nổi.

Tôn Dao sợ hãi lui về sau một bước.

Tiếp theo, trong xe lại xuống một người nữa - bước chân lạnh lùng...

Từ Kính?

Cô dường như cho rằng mình đã quên mất... Từ Kính?

Chương 84

Như ý nguyện, Tôn Dao đã lấy được hợp đồng đóng phim thứ 2.

Tất cả mọi người đều cho là cô đã lên giường với ông chủ đầu tư này.

Tôn Dao cũng tình nguyện như thế, dù sao như vậy cũng tốt hơn cô bây giờ, bị buộc tiếp nhận trợ giúp từ một người mà cô thống hận nhất trên thế giới này.

Cả đời cũng sẽ nhớ, khi cô đứng ở bên cạnh xe, vạn phần hoảng sợ nhìn Triệu tổng bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, Từ Kính dáng vẻ tự nhiên hào sảng xuống xe, trên cao nhìn xuống, giống như ở trong mắt Từ Kính, cô và Triệu tổng đều giống nhau, như một con kiến hôi đê tiện.

Lần gặp mặt đầu tiên của họ là sau phiên tòa.

Tôn Dao còn tưởng rằng mình đã mất đi bóng ma ám ảnh sau phiên tòa kia, nhưng trong phút chốc thấy Từ Kính, cô phát hiện rất nhiều thứ không thể trôi theo thời gian được, ngược lại, cô chỉ lẳng lặng nhìn Từ Kính, huyết khí đã dâng trào, có loại cảm giác như máu sắp xông ra ngoài da, trực tiếp cắt rách cổ họng người đàn ông trước mặt này - cái loại đó cảm xúc, gọi là “Hận ý”.

Nhưng Từ Kính vẫn đứng ở trước mặt cô như cũ, thậm chí lấy ánh mắt thất vọng nhìn cô, nói: “Thứ người như thế em cũng ngủ? Hả...”

Một tiếng “hả” kia, như mộng yêm dây dưa làm phiền cô nhiều tuần lễ, mỗi lần đêm không thể say giấc thì bộ mặt Từ Kính sẽ từ chỗ sâu trong óc nhô ra.

Nhậm Tư Đồ rất nhanh đã nhận ra có cái gì không đúng, nhưng cô có thể nói cái gì? Chỉ có thể lấy một câu “Yên tâm đi, tất cả phiền toái cũng sẽ đi qua.” Lấp liếm cho qua, lừa gạt Nhậm Tư Đồ, hơn lừa mình.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, thời gian qua đi một tháng, người đại diện lại đem hợp đồng vốn ở trong tay Triệu tổng giao cho cô.

Tôn Dao hành động theo bản năng, từ chối: “Tôi không nhận.”

“Người phải nhận, bộ này ngài ấy đã chỉ đích danh cô làm nữ chính, lúc trước công ty có đề cử Kỳ Kỳ, người ta cũng đồng ý Kỳ Kỳ làm nữ chính. Cô từ bỏ vai diễn này cũng không nên gấp gấp như vậy, ngộ nhờ ảnh hưởng đến Kỳ Kỳ, tương lai của cô ở công ty còn chỗ đứng hay sao? Đừng quên lần trước ai xin tha cho cô, cô mới không bị ‘tàn đời’!”

Lấy ân nghĩa ra uy hiếp cô, hôm nay Tôn Dao liền tư cách cự tuyệt cũng không có.

Nhưng tối thiểu tiền đồ rất tốt, sau khi lấy được tiền tạm ứng, ít nhất cô có thể đổi cái phòng tốt hơn một chút cho mẹ mình, mua tốt hơn một chút cho mẹ.

Tôn Dao về với ông bà, ý muốn làm thủ tục chuyển phòng cho mẹ, không ngờ mẹ đã được một người ẩn danh chuyển đến phòng bệnh đơn, dùng thuốc nhập khẩu có tác dụng phụ rất nhỏ, lần này Tôn Dao nhìn mẹ, cũng cảm thấy khí sắc tốt hơn rất nhiều so với mấy hôm trước.

Mẹ cô không rõ tình trạng tận tình khuyên bảo khuyên cô: “Dao Dao, hay là để mẹ trở lại phòng bệnh chung đi, con kiểm tiền khổ cực, cũng không thể công hiến toàn bộ cho bệnh viện như vậy được.”

Tôn Dao chỉ đành phải đeo bám dai dẳng bác sĩ chủ trị, cuối cùng bác sĩ chỉ có thể nhả ra: “Lần này mẹ cô chuyển phòng bệnh, trả tiền thuốc cho tháng mới và cả tiền thuốc tháng vừa rồi, đều do một người ẩn danh giúp đỡ, tôi cũng vậy không rõ ràng bối cảnh của người đó như thế nào, họ chỉ cấp cho chúng tôi một số điện, nói là nếu mẹ cô có xảy ra bất kỳ tình trạng nào, có thể liên hệ với họ.”

Tôn Dao chỉ nhìn thoáng qua cái số này, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Số đuôi là 0821, sinh nhật của cô.

Cái số này đã lâu lắm rồi, Tôn Dao còn nhớ rõ đó là quà sinh nhật cô nhận được vào năm 14 tuổi, chính là số điện thoại di động cặp, đối với đứa bé ngay lúc đó mà nói, điện thoại di động có thể nói là xa xỉ phẩm, cô vốn không muốn nhận, nhưng Từ Kính nói: “Số di động của anh là sinh nhật của em, số di động của em sinh nhật của anh, anh mặc kệ em xử trí quà tặng này như thế nào, ném nó cũng tốt, đem bán lấy tiền cũng tốt, dù sao cái số này tôi sẽ vẫn dùng tới, cả đời đều không đổi.”

Lúc đó thiếu niên tuần tú nói lời thề son sắt như vậy, hôm nay Tôn Dao nhìn dãy số này, trong nội tâm lại là không nói được tư vị.

Thật ra thì trong lúc vô tình Tôn Dao đã từng nghe lén cậu nói chuyện phiếm với người khác, nói những động tĩnh của Từ gia sau phiên tòa kia đáng lý Từ Kính đi Mỹ du học, thì lại bị đi an bài Anh quốc, cha Từ lo lắng anh em bọn họ sẽ xảy ra hiềm khích, cố ý đưa hai người đi theo hai hướng ngược nhau.

“Sớm biết bọn Từ gia gia nghiệp phát triển tốt như vậy, ban đầu nên yêu cầu bọn họ lấy nhiều hơn vài triệu. Ai... sau lúc đó lại ngu như vậy, một trăm vạn liền bị bọn họ đuổi, thật là quá tiện nghi bọn chúng!”

“Lời này đừng để cho cháu nó nghe được, lần trước khi biết ông lấy tiền của Từ gia nhưng không phải là lấy để đi chữa bệnh cho bà ngoại, thiếu chút đã lấy thái đao ra chém ông, ông còn ngại chuyện lần trước chưa đủ lớn sao?”

“Nếu không phải là tôi, cái tiểu nha đầu kia vừa sinh ra liền bị mẹ nó đem đi cho, hiện tại không chừng ở trong hốc núi trồng rau rồi, tôi lấy tiền trả nợ đánh bạc cải thiện cuộc sống thế nào? Nó còn tuyên bố muốn chém chết tôi, thật là Bạch Nhãn Lang!”

Ngay lúc đó Tôn Dao đứng ở ngoài phòng nghe, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng đứng bình tĩnh ở nơi đó, không có nói bất kỳ lời gì, càng không làm bất cứ chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy rất vô lực.

Bây giờ cô đã có thể rất thản nhiên đem tất cả tất cả điều ấy kết với “Số mệnh”, nếu như không phải cậu thiếu nợ, mẹ cũng không đi tìm việc làm, cũng sẽ không làm bảo mẫu ở Từ gia, tất cả những chuyện sau này cũng không xảy ra, cho nên tất cả đều đáng đời.

Xét đến cùng đúng là, cô đáng đời đụng phải người nhà như vậy, đáng đời đụng phải người như... Từ Kính.

Bây giờ cô gặp lại Từ Kính, có phải cũng là đáng đời hay không?

Tính toán thời gian, lần này Từ Kính phải là học thành tài trở về nước, cha Từ đưa anh đi Anh học tài chính, rõ ràng bồi dưỡng anh làm người thừa kế, chỉ là anh lại không muốn quan tâm gia sản của gia tộc, cố tình lẩn sâu qua làng giải trí làm cái gì?

Từ Kính trở về nước chưa được bao lâu liền đầu tư một bộ phim truyền hình, Từ gia là muốn chiến đấu ở các chiến trường ngành giải trí? Khi người trong nghề vẫn còn ở mò mẫm suy đoán thì chân tướng tin tức lan truyền nhanh chóng.

Từ Kính, Từ Diên lần lượt trở về nước, kì thực là bởi vì bệnh tình cha Từ đột nhiên trở nên nguy kịch, Từ Diên luôn được cưng chiều, Từ Kính e sợ cho di sản gia tộc sẽ rơi vào tay Từ Diên, mới vượt lên phát lực trước, dùng tư chất Từ gia đi khai thác sự nghiệp của mình.

Xét đến cùng, vẫn là một chữ “Tiền” đang tác quái.

Mà cái tin tức nho nhỏ càng ngày càng nhiều người cho rằng là chân tướng, hoặc là tin tức cha Từ qua đời lan truyền nhanh chóng.

Không ít người đến nay cũng còn nhớ huynh đệ Từ gia, hai người ở linh đường của cha mình vung tay vung chân một màn kịch liệt. Tất cả mọi người lúc bình thường thì hào hoa phong nhã nay lại vì di sản mà lật mặt, không có ai biết rốt cuộc là do nguyên nhân nào gây ra.

Mỗi người trong Từ gia sau khi qua đời sẽ có nơi để thờ tro cốt, Từ Kính là con trai trưởng, để tang cha mình, đi tới trước bàn thờ đốt nén nhang, cũng chính lúc đó anh phát hiện, vị trí bên cạnh vốn dĩ phải để trống nay lại bị phong kín.

Cả đời Từ Kính cũng sẽ không quên, chẳng biết lúc nào Từ Diên đã nhàn nhã bước đi thông thả đến phía sau anh, cùng anh trước sau như một, đối diện với điện thờ nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Tôn Dao đã sanh một đứa bé...”

Một khắc kia, Từ Kính như bị thiên lôi đánh, bất khả tư nghị quay đầu lại, vừa nhìn là thấy Từ Diên vô vị nhún nhún vai: “Sau khi đứa bé được sinh ra tôi mới biết được. Chỉ là người yên tâm, đứa nhỏ này là của tôi, hơn nữa nó cũng đã chết yểu...”

“...”

“Nghe nói là đã chết sau khi đưa đến cô nhi viện chưa được bao lâu, dường như Lâm quản gia chạy tới cô nhi viện, tro cốt đứa bé đó đã xử lý xong, cho nên tôi liền cho đặt lên cái bàn thờ trống này.”

“...”

“Tôi là thật không nghĩ tới tôi đã có con, lại càng không nghĩ tới nó sẽ ra đi, sớm biết như thế này, khi đó tôi liền nên lấy Tôn Dao về nhà.”

Từ Kính không hề chớp mắt nhìn Từ Diên, trong đôi mắt cơ hồ muốn nhỏ ra máu, cả người cứng ngắc, đôi môi cũng căng thẳng không nói nên lời.

Khóe miệng Từ Diên nhếch lên, cười cười nói: “Tôi không cưới cô ấy, cũng chỉ vì anh đấy, anh trai, dù sao anh cũng là người thích cô ấy trước, quay đầu lại lại có thể thành em dâu, mặt mũi anh để đâu nữa chứ. Tôi nghĩ, anh không đành lòng thấy tôi ngồi tù nên mới không đứng ra làm chứng thôi...”

“...”

“...”

Thời gian trôi qua từng chút một, từ buổi sáng đến buổi trưa, ngày dần tối đi, đến lúc mặt trời khuất bóng - cũng là lúc đưa tang.

Mà khi ấy, anh em Từ gia xảy ra tai nạn xe cộ.

Trận tai họa bất ngờ này làm Từ Diên chết, Từ Kính tàn tật suốt đời. Thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ quá mức trùng hợp, khó tránh bị người khác dị nghị, bàn luận là có người cố tình gây tai nạn - dù sao Từ Kính, Từ Diên đã từng có tin đồn vì tranh di sản mà mâu thuẫn lẫn nhau.

Nhưng, phòng quan hệ xã hội của Từ gia phản ứng cũng rất nhanh chóng - đem bài báo tranh di sản của tòa soạn kiện lên tòa án, cuối cùng Từ gia thắng kiện, dần dà trận oanh động này khắp thành tai nạn xe cộ, cũng bị dân thường xem là chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ có Tôn Dao, cho dù truyền thông tẩy trắng thế nào, cô cũng không thể nào tin nổi đó là một cuộc ngoài ý muốn, bởi vì cô vẫn không quên tin nhắn anh nhắn cho mình có nội dung như thế nào.

“Nợ em, tối nay sẽ trả hết cho em. Tạm biệt.”

Tin nhắn đó dùng số điện thoại có đuôi là ngày sinh nhật của cô gửi.

Cũng là chủ nhân cái số kia, đã từng không buồn không lo, cho cô biết cái gì gọi là “hẹn gặp lại” và “Tạm biệt”...

“Sao lại không tập trung như vậy? Trừ một điểm! Rõ ràng tớ có thể qua môn! Thầy Tần đang nhắm vào tôi!”

“Ai... bạn học Tôn Dao, cậu lên lớp sao chỉ lo nhìn tớ vậy, giảng viên giảng bài cũng không nghiêm túc nghe giảng. ‘Gặp lại’, ý tứ là lần tới còn có cơ hội gặp mặt. ‘Tạm biệt’ ý tứ là không gặp lại nữa, ý nghĩa xa nhau, không thể nhầm lẫn.”

Ý nghĩa xa nhau...

Xa nhau...